

наближеними до нього радниками. Тут все залежить від політичного діяча – наскільки він буде в змозі взяти на себе відповідальність [3].

Таким чином, політичні рішення є ключовим елементом у формуванні зовнішньої політики будь-якої держави. Особливої уваги заслуговують ситуації, коли зовнішньополітичні рішення приймаються в умовах кризових явищ, адже недостатня кількість інформації та часу обмежує пошук оптимального варіанту та характеризується появою ряду феноменів, наприклад, «зсуву у виборі». Тому, знання таких феноменів у кризовій ситуації значною мірою сприяє зниженню їх негативного впливу. А це, в свою чергу, дозволяє підвищити раціональність прийнятих рішень.

Список використаних джерел:

1. Головченко В. І. Прийняття зовнішньополітичних рішень в США: теоретичні й прикладні аспекти [Електронний ресурс] / В. І. Головченко // Науковий вісник Інституту міжнародних відносин НАУ. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: <http://jrn1.nau.edu.ua/index.php/IMV/article/view/2937>

2. Смирнова А. Г. Образ государства как фактор принятия внешнеполитических решений : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. полит. наук : спец. 19.00.12/ Смирнова Анна Геннадьевна. – Москва, 2004. – 19 с.

3. Лебедева М.М. Политическое урегулирование конфликтов / М. М. Лебедева [Електронний ресурс]. – 1999. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.rulit.net/books/politicheskoe-uregulirovanie-konfliktov-download-free-281850.html>

4. Мацяк М. Наукові дослідження процесу прийняття рішень у сфері зовнішньої політики держави [Електронний ресурс] / М. Мацяк // Вісник Львівського університету. Серія міжнародні відносини. – 2016. – № 38. – С. 89-96. – Режим доступу до ресурсу: <http://intrel.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/08/2353-5119-1-PB.pdf>

5. Егорова Е. В. Исследования феномена сдвига в выборе в американской политической психологии / Е. В. Егорова [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.voppsy.ru/issues/1981/816/816145.htm>

Романова О.В.

кандидат політичних наук, доцент,

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНА СТРАТЕГІЯ КОНСЕРВАТИВНОГО УРЯДУ Д. КЕМЕРОНА

До прийняття Лісабонського договору добровільний вихід з Європейського Союзу чітко не зазначався ні в конституційних договорах ЄС, ні в угодах про приєднання держав-членів. Відсутність правил щодо права вийти з Союзу, швидше за все, навмисний пропуск, щоб не послабити зобов'язання держав-членів щодо політичного проекту ЄС. Перед прийняттям Лісабонського договору, з огляду на відсутність чітких положень стосовно виходу з ЄС, було два підходи до проблеми [1].

Згідно з першим підходом, існувало одностороннє право відкликання, навіть якщо немає чітких положень у цьому питанні – право будь-якої суверенної держави на вихід з укладених міжнародних договорів. Цей підхід не був загальноприйнятим, особливо з огляду на те, що Європейський суд постановив для країн-членів ЄС, що приєднання до ЄС призводить до постійного обмеження суверенних прав.

Тому перед Лісабонським договором основним способом виходу з ЄС було консенсуальне виведення. У дуже обмежених умовах було б також можливим, щоб держави-члени вийшли з союзу відповідно до Віденської конвенції (1969 р.), зазначивши в якості основної причини фундаментальну зміну обставин про час укладення договору.

Лісабонська угода встановила право держав-членів вийти добровільно та в односторонньому порядку. В даний час, щоб припинити членство в ЄС, Велика Британія може з правової точки зору посилатися на статтю 50 Договору про Європейський Союз. Таким чином, згідно з параграфом. 1, ст. 50 Європейського Союзу «будь-яка держава-член може відповідно до своїх конституційних правил вийти з Союзу» [2]. Формально держава-член, яка має намір вийти з ЄС, повинна повідомити про звернення про відкликання до Європейської ради. Крім того, Європейський Союз повинен вести переговори та укласти договір про вихід із державою, яка хоче відмовитися від статусу члена ЄС. Переговори про угоду про відмову знаходяться за статтею 218, пункт. 3 Договору про функціонування Європейського Союзу. Угода укладена від імені ЄС Радою міністрів, яка затверджує угоду кваліфікованою більшістю після того, як вона була проголосована у Європейському Парламенті.

Стаття 50 Європейського Союзу передбачає, що договори ЄС не будуть застосовуватися до держави-члена, яка вийшла з ЄС, або, якщо переговори не відбулися та не досягнули жодної згоди, через два роки після того, як держава-член ЄС направила повідомлення. Конституційні правила, що діють у кожній державі-члені та мають право визначати процедуру скасування, повинні прийняти рішення про вихід із ЄС [1].

Рішення країн-членів ЄС вийти з Європейського Союзу привертає увагу європейських політиків та аналітиків вперше у 2013р., коли Греція не змогла виплачувати свій зовнішній борг. З цього моменту були проаналізовані і широко обговорені правові положення про право виходу з ЄС. Друга країна, яка ставить під сумнів членство в ЄС, – це Велика Британія.

23 січня 2013 року прем'єр-міністр Великої Британії Девід Кемерон запропонував провести переговори щодо умов членства Великобританії в ЄС. Однак він висловив надію, що до виходу країни з Євросоюзу справа не дійде, тому що єдина Європа зможе реформувати свої структури і знову відновити довіру, яка похитнулася у громадян [3].

Британський прем'єр уточнив, що референдум відбудеться, якщо очолювана ним партія консерваторів здобуде перемогу на виборах в 2015 році.

Кемерон вважав, що якщо не провести референдум з питання про відносини між Великобританією і ЄС, ймовірність виходу країни з єдиної Європи

збільшитися. Він констатував, що в даний момент підтримка членства в ЄС серед британців значно знизилася.

Глава британського кабінету перерахував до мови основні проблеми, з якими, на його думку, стикається ЄС. Це криза зони євро, зменшення конкурентоспроможності на світовому ринку, а також криза довіри до ЄС з боку пересічних громадян. Як сказав Кемерон, люди незадоволені, що «європейські структури» приймають найважливіші рішення, не отримавши на них мандат виборців.

Прем'єр вважав, що якщо не реформувати ЄС, його чекає крах, і в такому випадку Великобританії нічого не залишиться, як вийти з нього. «Якщо ми не будемо займатися вирішенням цих питань, то існує ризик того, що Європа зазнає краху і британці будуть схилитися до виходу. Я не хочу, щоб це сталося, я бажаю бачити Європейський союз успішним», – підкреслив Кемерон [3].

Британський уряд мав намір домагатися, зокрема, того, щоб на Британію більше не поширювалися європейські норми в області регулювання ринку праці, в тому числі положення про обов'язкову 48-годинному робочому тижні. Нинішній кабінет також хоче вийти з ряду європейських договорів в сфері боротьби зі злочинністю, зокрема, зробити необов'язковим для Британії єдиний європейський мандат на арешт.

Британський прем'єр говорив, що у разі оголошення референдуму він буде вести кампанію на користь збереження Великої Британії в складі оновленого Євросоюзу.

Британські коментатори звертають увагу на те, що Кемерон запропонував провести референдум про членство Великої Британії у ЄС під тиском євроскептиків, які зараз переважають в рядах очолюваної ним Консервативної партії. Багато виборців, які традиційно підтримують консерваторів, на недавніх часткових виборах голосували за Партію незалежності, яка виступає за вихід Великобританії з ЄС.

8 травня 2015 відбулись вибори, на яких перемогу здобула консервативна партія, отримавши 37% голосів проти 31% голосів за лейбористів.

Оскільки проведення референдуму про подальше членство Британії в ЄС було однією з передвиборних обіцянок консерваторів перед загальними виборами 2015 року, прем'єр-міністр Девід Кемерон після перемоги на виборах почав переговори з іншими країнами-членами ЄС і з керівництвом Єврокомісії про реформи Євросоюзу і про зміну умов членства Британії. Ці переговори досягли кульмінації в лютому 2016 року. Повернувшись з Брюсселя, де він домігся угоди про нові умови членства Британії в ЄС, Кемерон оголосив дату загальнонаціонального референдуму – 23 червня 2016 року.

Прихильники виходу Великобританії з Євросоюзу перемогли на референдумі, обійшовши опонентів на 1,26 мільйона голосів. 51,9% учасників (17,41 мільйонів британців) проголосували за вихід з блоку, 48,1% (16,14 мільйони) – проти. У референдумі взяли участь понад 33,5 мільйонів чоловік.

Прем'єр-міністр Великобританії Девід Кемерон заявив про рішення піти у відставку після підведення підсумків референдуму про членство в ЄС. Після оголошення результатів референдуму, згідно з якими більшість британців

виступили за Brexit (Britain та Exit), Кемерон визнав, що королівству потрібен новий прем'єр-міністр. На зміну Кемерона посаду прем'єр міністра офіційно отримала Тереза Мей, лідер консервативної партії 13 липня 2016 р.

Список використаних джерел:

1. A Moagar-Poladian S., Dumitrescu G-C., Baltatescu I., Balan E-M., Taranu M-C., Rusu A., Cocosatu C.C.. Brexit: The Economic and Political Impact of a Possible Withdrawal of Great Britain's from the European Union. Global Economic Observer. – Vol. 3. – No. 2. – July 1, 2015.

2. «Lisbon Treaty: The making of *Council of the European Union*». Archived from the original (PDF) on 20 May 2013. URL: <http://ec.europa.eu/avservices/services/showShotlist.do?out=PDF&lg=En&filmRef=i-055938>.

3. David Cameron's EU speech at Bloomberg, 23 January 2013. URL: www.gov.uk/government/speeches/eu-speech-at-bloomberg.

Шевченко Ю.М.

аспірант,

*Національний педагогічний університет
імені М.П. Драгоманова*

СОЦІАЛЬНІ МЕДІА ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗДІЙСНЕННЯ ВПЛИВУ НА МАСОВУ СВІДОМІСТЬ

В наш час світ стрімко змінюється, у тому числі завдяки сучасним електронним засобам зв'язку, новим інформаційним технологіям, соціальним медіа. Соціальні медіа – це Інтернет сервіси, призначені для масового розповсюдження вмісту, який створюють самі користувачі, і автором може бути кожен, на протипагу традиційним медіа, де авторами є попередньо відібране і обмежене коло людей [1].

Очевидно, що крім соціальних мереж до соціальних медіа відносять також блоги, контент хостинги тощо. Відомий французький експерт у сфері соціальних медіа Фредерік Кавацца (*Frederic Cavazza*) щорічно складає карту соціальних медіа. Найбільш вдалою, на нашу думку, є класифікація 2017 року [2], коли соціальні медіа були поділені на категорії залежно від способу їх використання:

1) Сервіси для публікації текстів: блог-платформи (WordPress, Blogger, TypePad, Medium, Wix, Weebly, Ghost, SquareSpace...), wiki-сервіси (Wikipedia, Wikia...), новинні стрічки (Tumblr чи MySpace, Mastodon);

2) Сервіси для поширення контенту: відео (YouTube, Vimeo, Dailymotion), онлайн-трансляцій (Twitch, Periscope), документів (SlideShare, Scribd...), даних (data.world), фото (Instagram, Flickr, Imgur, Giphy, 500px...), ідей (Pinterest, Behance, Dribbble...), музики (Spotify, Deezer, Pandora, SoundCloud...);

3) Сервіси для передачі повідомлень: мобільні додатки (WhatsApp, Facebook Messenger, SnapChat, iMessage, BBM, Android Message, Allo, Duo,